

§ 4, jfr. § 2. Dette kan fkee paa forskjellige Maader. Det kan f. Ex. fkee faaledes, at man ikke strax giver nogen Regel for, hvad jeg vilde kalde Baneanlagene af 2den Række; det kan ogsaa fkee faaledes, at man giver et noget længere, men fælles Tidspunkt for alle de Baner, som tilfids maatte findes i Lovforflaget — efter min Mening er der fornemmeligt kun Tvivl om, hvorvidt dette bør blive Tilfældet med Silkeborgbanen, idet jeg ingen fynderlig Tvivl har om, at de andre Baner bør blive staaende, forudfat naturligviis, at Esbjerg Havn besluttes anlagt. Dette er altsaa de to Veie, som jeg foreløbigt henstiller til Overveelse. Den ene er, som sagt, den, at man indskrænker Bestemmelsen om Tiden — idet man saa tillige i det Hele nærmere forklarer, hvad det er, man egentlig mener med Forfristerne i §§ 2 og 4 — til den ene Deel af Banerne, medens det for den anden Deel af Banerne derimod forbeholdes en senere Bestemmelse, naar der tillige er vedtaget en Lov om Reglerne for Tilbagebetalingen af de halve Expropriationsudgifter. Den anden Dei er den, at man slet ikke gjør denne Forskjel mellem den første og den anden Række — og derfor kan vistnok navnlig tale, at, dersom Esbjerg Havn anlægges, den under Titra d. omtalte Bane saa aabenbart har en meget stor Interesse —, men i saa Tilfælde troer jeg rigtignok, at der tillige vil blive Spørgsmaal om en noget sildigere Termins Fastsættelse, samt idigt med en Bestemmelse om Expropriationskravets Fyldestgjørelse. Jeg skal iøvrigt ikke idag gaae nærmere ind derpaa, ligesaa lidt som paa de finansielle Betragtninger, hvorpaa jeg støtter min Tro paa, at det er urigtigt med Sikkerhed at stille sig Maalet indenfor saa snevre Grændser som dem, der ere givne i Lovforflagets § 4. Men jeg har anseet det for rigtigt at antyde min Hovedbetragtning om den Form, som der formeentligt bør gives Lovforflaget, allerede nu ved første Behandling. Det maae vi dog vistnok alle her i Landstinget være enige om, at vi ikke kunne lade os trøste ved den Betragtning, som jeg overhovedet nu troer behynder at forvinde, at Finantsloven staaer over alle Love, og at det derfor skulde være

ligebyldigt, hvad der staaer skrevet i enhver anden Lov, da det dog i fornødent Fald vilde kunne tilfidesættes igjennem Finantsloven.

Indenrigsministeren: Jeg vilde ønske, at det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Krieger) havde Ret i den Formodning, som han udtalte i Begyndelsen af sit Foredrag, at Ingen her i Thinget var imod Forsættelsen af Jernbaneanlagene overhovedet, og at Striden kun dreiede sig om Tiden og Qvæntiteten. Jeg maa imidlertid meget have misforstaaet flere af de Ytringer, der ere fremkomne her, dersom de ikke ere gaaede ud paa, at man overhovedet ikke nu eller i alt Fald ikke i en nær Fremtid skal fortsætte med Jernbanebygning. Jeg troer altsaa, at Uenigheden i Virkeligheden ikke er lidet større, end det ærede Medlem troede at kunne gjøre den til. — En anden almindelig Bemærkning, som det ærede Medlem fremkom med, kan jeg ikke lade gaae aldeles ubemærket forbi. Han badlede det foreliggende Lovforflag for altfor meget at bære Præget af at være udgaaet fra Fleres Hænder; men jeg vil dog henstille til det ærede Medlems Overveelse, om ikke accurat det Selvsamme kan siges om, saa at sige, alle de Lovforslag, der blive vedtagne her i Thinget. (Krieger: Det kan gøres bedre og daarligere!) — Jeg havde troet, at det ikke skulde være blevet nødvendigt at komme yderligere ind paa de finansielle Betragtninger. Det ærede 2det Medlem for Kjøbenhavn er imidlertid atter kommet ikke saa lidet ind derpaa, og jeg maae derfor, skjøndt ganste vist ikke alene med Fare for, men endog faaledes, at jeg er overbevist om, at jeg vil komme til at trætte Thinget, følge ham deri. Det ærede Medlem troede at kunne udlede noget Afgjørende af en Henvisning til, hvor stort et Beløb af 4 pCt. kongelige Obligationer der i Løbet af de senere Aar aarligt har kunnet sælges her. Det forekommer mig imidlertid, at man aldeles ikke kan udlede Noget deraf. Hvis de 4 pCt. kongelige Obligationer vare de eneste 4 pCt. Papirer, der bragtes paa Markedet, ja, saa kunde ganste vist Markedets Appetit nogenlunde maales efter, hvad det havde kunnet fortære af dette Papir. Men det er jo bekendt nok, at der det ene